

Andakt – Krukor

Det är onsdag. Dags för scout igen. Tintin har knäppt alla knappar på skjortan och tagit på sig sin fina, lila halsduk.

"Äntligen!" Han har sett så mycket fram emot att terminen ska börja igen. Genvägen till kyrkan ser precis ut som innan lovet och han går med raska steg för att vara i god tid. Han blir lite förvånad när han kommer fram och ser att han inte är först på plats. Lea står redo, taggad till tusen precis som vanligt. Och bredvid henne ser han deras ledare Jonas.

"Hej Tintin! Vad kul att se dig. Har du haft det bra sedan sist?", säger Jonas.

Tintin blir glad av att se Jonas och svarar: "Hej! Ja, det har jag. Men det är kul att vara tillbaka. Vad ska vi göra idag?"

Jonas förklarar att de ska göra egna krukor. Lea, Tintin och Jonas sätter sig och väntar på att resten av patrull Elefanten ska dyka upp. När Simon och Alma kommer springandes är det dags att dra igång. "Simon, kan du bära fram det här bordet?" frågar Jonas.

"Måste jag? Det är så himla tungt...", klagar Simon. Jonas vänder sig om och frågar Tintin istället. "Självklart", säger Tintin, "en scout är ju vänlig och hjälpsam!"

När allt material till slut är framplockat börjar patrull Elefanten tillverka sina krukor. "Nu är ni klara! Bra jobbat" säger Jonas. "De här krukorna ska vi använda för att samla regnvatten i, så ställ dem här vid gaveln."

Alla gör sina krukor, men för Alma blir det inte som hon tänkt sig. Hon väntar tills alla har placerat ut sina krukor innan hon vågar gå fram till Jonas.

"Jag gjorde fel hela tiden, jag fattade inte hur jag skulle göra... Ser du hur många sprickor krukorna har? Jag kan lika gärna slänga den!" Alma känner hur tårarna bränner bakom ögonlocken och när hon jämför sig med Tintin, Lea och Simon känner hon sig alldeles misslyckad och värdelös.

Men Jonas säger till Alma: "Vi ställer din kruka här bland de andra så ska du få se att den kanske inte är så dålig som du tror." Alma ställer motvilligt ner krukorna på gräset och cyklar hem med gråten i halsen. Det regnar hela natten och hela morgondagen. Alla krukor fylls med vatten. Även Almas. När solen sedan tittar fram och lyser med sitt starka ljus resten av veckan sipprar vattnet ur Almas kruka långsamt ut och vattnar gräset runtomkring.

En eftermiddag får Alma för sig att cykla förbi kyrkan på väg hem från skolan. Vad Alma inte vet är att sprickorna i hennes kruka har hjälpt till att vattna den torra marken så att massor av blommor har kunnat växa upp runt omkring. "Wow! Vad fint det har blivit här" tänker Alma. Hon går fram till krukorna och ser att hennes spruckna kruka nästan är tom på vatten. "Jag visste det... Den var ju helt värdelös. Titta bara på de andra, de har ju massa vatten i sig!"

Hon går tillbaka mot cykeln när Jonas ropar inifrån kyrkan. "Alma! Har du sett alla blommor? De kom upp ur marken för att din kruka vattnade genom sprickorna. Även om den var annorlunda så behövdes den verkligen. Det som vi tror är trasigt och mindre värt behöver inte alltid vara det. Kanske är det så att det vackra och goda till och med kan få synas ännu mer genom det trasiga?"

"Vad menar du med det?" frågar Alma.

Jonas svarar: "Jag tänker på det Paulus skriver i Bibeln, i Andra Korinthierbrevet: Men denna skatt har jag i lerkärl, för att den väldiga kraften skall vara Guds och inte komma från mig."

Jonas fortsätter: "Alla människor har sprickor, ingen är perfekt. Men trots det så väljer Gud att tro på oss och använda mig för att sprida Guds kärlek och ljus till varandra, genom våra sprickor. Hänger du med?"

"Ja, jag tror det...", svarar Alma, "Ibland när jag jämför mig med kompisar, känner jag mig som den krukans jag gjorde. Men sprickorna var inte så dåliga trots allt!"

"Nej, precis!" svarar Jonas. "Gud som har skapat dig med kärlek och eftertanke jämför aldrig dig med någon annan så det behöver du inte heller göra. Du är bra som du är!"

Bön: Gud, du som har skapat allt, även oss. Tack för att du fortsätter att lägga din skatt i bräckliga lerkärl, i oss människor. Hjälp oss att se hur våra brister kan släppa igenom ditt ljus, din kärlek till människor runt omkring. Precis som vattnet till blommorna. Tack för att du älskar oss precis som vi är. Hjälp oss att inte jämföra oss själva med andra. Amen.

Scoutens bön

*Livets Gud, som söker alla, du som ser till var och en,
till vad än du vill mig kalla, är jag redo bli din vän.*

Tack för staden och naturen, och för glädje varje dag.

Tack för människor och djuren. Hjälp mig följa scouters lag. Amen